

Brjef stjórnarráðsins til amtmannsins yfir Suduramtinu og Vestur- 67
amtinu um flutning þingstaðar. Samkvæmt tillögum yðar, herra amtmað- 6. júní
 ur, í brjefi, dagsettu 4. þ. m., meðmælum hlutadeigandi sýslumanns og beiðni
 hreppsnefndarinnar í Hafnahreppi, vill stjórnarráðið hjer með veita samþykki sitt
 til þess að þingstaður umgetins hrepps sje fluttur frá Merkinesi að Kirkjuvogi,
 með því skilyrði að hreppsnefndin annist um að til verði hæfilegt hús til þing-
 halda á hinum nýja þingstað.

Þetta er yður til vitundar gefið til leiðbeiningar og til frekari birtingar.

Brjef stjórnarráðsins til stiptyfirvaldanna um makaskipti 68
kirkjujarðar. Samkvæmt allraþegnsamlegastri tillögu stjórnarráðsins hefir 6. júní
 Hans hátign konunginum 17. þ. m. allramildilegast þóknazt að veita allrahæst
 samþykki sitt til þess að makaskipta megi jörðinni Jörvík í Breiðdal, sem heyr-
 ir undir Berufjarðarprestakall í Sudurmúlaprófastsdæmi fyrir bændajörðina $\frac{3}{4}$
 hluta af Skála í Beruneshreppi með $1\frac{1}{2}$ ásauðarkúgildi og 200 kr. milligjöf,
 með þeim skilyrðum, að milligjöfin ávaxtist undir umsjón stiptyfirvaldanna
 sem óskerðanlegur höfuðstóll, er sje eign prestakallsins, en vaxtanna njóti bene-
 ficiarius, og að hin fyrnefnda jörð framvegis verði skoðuð sem bændajörð, að
 því er skatta og skyldur snertir, og hin síðarnefnda sem kirkjujörð.

Þetta er stiptyfirvöldunum hjer með til vitundar gefið til leiðbeiningar
 og frekari aðgjörða.

Brjef stjórnarráðsins til amtmannsins yfir Suduramtinu og Vestur- 69
amtinu um sveitfesti þurfalings. Með brjefi, dags. 8. marz þ. á., hafid 8. júní
 þjer, herra amtmaður, sent hingað erindi frá hreppsnefndinni í Vestureyjafjalla-
 hreppi, þar sem hún áfrýjar úrskurði yðar, dags. 13. júní f. á., að því leyti sem
 hann ákveður að Runólfur Stefánsson skuli áltast að hafa verið sveitlægur í
 nefndum hreppi þá er hann dó í septembermánuði 1901, og að ekkja hans,
 Ingibjörg Magnúsdóttir, þarafleiðandi skuli eiga sveit í nefndum hreppi.

Þótt aðalreglan verði að vísu að vera sú að fæðingarhreppur eða viður-
 kenndur framfærsluhreppur losist þvíáðeins undan framfærsluskyldu, að full
 sönnun sje fyrir óslitinni, lögmætri 10 ára sveitfestisdvöl í öðrum hreppi og að
 sönnunarskyldan hjeraðlútandi því hvíli venjulega á fæðingarhreppnum (eða
 viðurkenndum framfærsluhreppi) sem til þess að losa sjálfa sig halda því fram
 að sveitfesti sje unnin annarsstaðar, þá eru í þessu máli alveg sjerstakar á-
 stæður fyrir hendi, þar sem mjög miklar likur eru til þess að Runólfur Stefáns-
 son hafi unnið sjer sveit í Vestureyjafjallahreppi, þar sem hann hefir verið við-
 loða þvinær stödugt í meira en 30 ár, en hins vegar ekkert er framkomið í
 málinu, er bendi til þess að hann á tímabilinu frá 1870—1888 hafi getað átt

69 heimili annarsstaðar en þar. Það virðist því sjálfsagt að sönnunarskyldan fær-
 8. júní ist yfir á dvalarhreppinn (Vestureyjafjallahrepp), svo að honum beri að sanna að
 dvölin hafi slitnað þannig að nægilegt hafi verið til að slita sveitfestisdvöl, og
 meðþvið stjórnarráðið er yður samdóma um að Vestureyjafjallahreppur eigi
 hafi fært nægilegar sannanir fyrir þessu, skal úrskurður yðar standa óraskaður.

Þetta er yður til vitundar gefið yður til leiðbeiningar og frekari birt-
 ingar.

Úrskurður amtsins.

Eftir að hafa meðtekið þóknanlegt brjef yðar, velborni herra sýslumaður, dags. 5.
 f. m. og með því ítarlegri upplýsingar og skýrslur um kröfu Leiðvallarhrepps hins forna á
 hendur Eyjafjallahreppi til endurgjalds á framfærslustyrk veittum í júní 1901 Ingibjörgu
 Magnúsdóttur, ekkju Runólfs nokkurs Stefánssonar, sem dó 10. sept. s. á. á Brúnum í síðar-
 nefndum hreppi, og um sveitfesti hennar, og ennfremur nokkrar skýrslur frá sýslumanninum
 í Skaptafellssýslu um ágreining þannu, er risið hefir milli nefndra hreppa útaf framfærslu-
 máli þessu, sem þið sýslumennirnir eigi hafið getað komið ykkur saman um, er svolátandi
 úrskurður lagður á málið.

Eins og vikið er á, varð fyrnefnd Ingibjörg Magnúsdóttir, sem er kominn undir sjö-
 tugt, þurfandi fátækrastrýks vegna heilsuleysis og lasleika, og var hún snemma í júní 1901
 sögð til sveitar af mági sínum, Birni Hávarðssyni á Efri Steinsmýri í Leiðvallarhreppi, sem
 hún dvaldi hjá, og henni veittar 34 kr. til framfæris. Meðþvið hreppsnefndin gekk út
 frá því að maður Ingibjargar, Runólfur Stefánsson, hefði áunnið sjer sveitfesti í Vestureyja-
 fjallahreppi, þarsem hann hafði dvalið um mörg undanfarin ár, tilkynnti hún sýslumanni
 sínum þessa styrkveitingu 11. júlí 1901, en hreppsnefndin í nefndum hreppi hefir neitað að
 viðurkenna, að Runólfur Stefánsson hafi verið sveitlægur þar í hreppnum, þá er hann andað-
 ist 11. septbr. s. á., og ekkju hans sveitlæga þar, og skorazt undan að endurgjalda hinn um-
 rædda styrk.

Eptir þeim skýrslum, sem fyrir liggja, og sem eigi eru svo fullkomnar sem skyldi
 vegna þess að Runólfur Stefánsson andaðist áður en skýrsla hans yrði tekin um æfiferil hans,
 sem ef til vill hefði mátt fá, ef hreppsnefndin í Leiðvallarhreppi, er hafði afskipti af þessu
 máli, hefði gefið sýslumanni tilkynning um styrkveitinguna fyr, átti Runólfur Stefánsson,
 sem var fæddur um 1830, sveit í fæðingarhreppi sínum, hinum forna Leiðvallarhreppi, þá er
 hann flutti sig búferlum að Moldnúpi í Eyjafjallahreppi 1870, en þar dvaldi hann þar til
 hann flosnaði upp á árinu 1879, eptir að hafa þegið styrk af fátækrafje af hinum forna
 Eyjafjallahreppi, sem skiptist í fardögum 1871. Kona hans, Ingibjörg Magnúsdóttir, fór þá
 austur til áttihaga sinna, en börn þeirra sitt í hvora áttina; dvöldu svo hjónin sitt í hvoru
 lagi uppfrá því, og hafðist Runólfur Stefánsson við í Vestureyjafjallahreppi, mest á því að
 vera á ferðalagi fyrir ýmsa með brjef og sendingar. Eptir skýrslu Einars hreppstjóra Jóns-
 sonar á Yzta Skála, sem Runólfur lengst af hafði tilhald hjá, hafði hann átt að vera á sífeldu
 ferðalagi 1879--80, og eigi dvalið í Vestureyjafjallahreppi nema fáar nætur í senn á hinum
 og þessum bæjum, sem gestur, en fyrst komið til Einars Jónssonar að Yzta Skála 1880 og
 verið til heimilis þar 1880--81; eptir það hafi Runólfur við og við verið á heimili hans þar
 til um vorið 1888; þá segist Einar Jónsson, sem virðist hafa hugsað til þess, að Runólfur
 mundi bráðlega sveitfesta sig í hreppnum, hafa tjáð honum, að hann yrði að útvega sjer
 heimili annarsstaðar, og þá fór Runólfur að Litlahrauni í hinum forna Stokkseyrarhreppi í
 Árnessýslu, en dvaldi þar ekki nema eitt ár, sem sje 1888--89, og kom þá aptur til Einars
 Jónssonar á Yzta Skála, sem hann var hjá við og við til vorsins 1896, án þess þeir minntust

á heimilisfang, eins og Einar Jónsson komst að orði; þá er sagt að Runólfur hafi farið burt úr hreppnum, og er lögð áherzla á það, að hann þá um haustið hafi skorið eitthvað af fje sínu á Bakkabæjum í Rangárvallahreppi, þar sem hann þó eptir skýrslu yðar eigi finnst skrif- aður til veru. Á síðustu árum sínum á hann að hafa haldið sig í Efri Holtum, og andaðist hann svo á Brúnum 10. sept. 1901. Runólfur Stefánsson hefir þannig dvalið lengst af í Vestureyjafjallahreppi eptir að hann yfirgaf fæðingarhrepp sinn, sem sje frá 1871 eptir 1 árs dvöl í hinum forna Eyjafjallahreppi, til 1901, eða rúm 30 ár.

Á þessu tímabili á dvöl hans að hafa slitnað fyrst nokkru áður en hann flosnaði upp eða hætti búskap 1879 við það, að hann þáði af sveit eptir sögn Einars Jónssonar á Yzta Skála handa einum syni sínum, Þorgeiri að nafni. Í annað skiptið slitnaði dvöl hans í Vestureyjafjallahreppi 1888, er hann fór að Litla Hrauni, og svo á hún síðast að hafa slitnað við burtför hans úr hreppnum 1896. Að því leyti er snertir fátækrastyrkinn, er Runólfur eptir framkominni útskrift úr sveitarbók hins forna Eyjafjallahrepps talinn í hreppskuld, sem sagt er að sje í láni hjá Leiðvallahreppi, en hreppsnefudin í hinum forna Leiðvallahreppi kannast eigi við, að nokkur tilkynning eða endurgjaldskrafa hafi þangað komið út af Runólfi, svo að vera má, að hann sjálfur hafi endurborgað þennan sveitarstyrk, en um það liggja samt eigi fyrir neinar áreiðanlegar upplýsingar.

Í sveitabók Vestureyjafjallahrepps finnst ekkert bókað um ályktun nefndarinnar, viðvíkjandi veiting styrksins, nje heldur um endurgreiðslu hans. Þannig liggur eigi fyrir nein sönnun fyrir því, að sveitarstyrkurinn hafi verið lögmaður, svo að hann geti haft þá verkun gagnvart hinum forna Leiðvallahreppi, að slíta sveitfestisdvöl Runólfs í Vestureyjafjallahreppi. Að því leyti er snertir þá hlið málsins, hvernig dvöl Runólfs hafi verið háttað í Vestureyjafjallahreppi, þá er ekkert komið fram, sem sannar, að hann fremur hafi verið á lausum kjala árið eptir að hanu flosnaði upp, eða hætti búskap, en endranær, þótt hreppstjóri Einar Jónsson virðist vilja svo vera láta, og þar sem það er viðurkennt, að Runólfur lifði á því, að fara ferðir fyrir aðra, og var einn síns liðs, þá er það mjög skiljanlegt, að dvöl hans í Vestureyjafjallahreppi hlaut að verða nokkuð slitrótt, en þar hafði hann þó stöðugt bækistöðu sína og eigur sínar, og þangað hvarflaði hann heim úr ferðum sínum. Hanu hafði því að mínu áliti áunnið sjer sveitfesti í Vestureyjafjallahreppi, þá er hann fór þaðan að Litla Hrauni í Stokkseyrarhreppi, og það er jafnvel mikið efamál, hvort hann eigi aptur hafi haft heimili sitt í Vestureyjafjallahreppi frá 1889 og þar til hann dó, þrátt fyrir ferð hans að Bakkabæjunum haustið 1896.

Amtið úrskurðar því hjermeð, að Runólfur Stefánsson skuli álitast að hafa verið sveitlægur í Vestureyjafjallahreppi, þá er hann dó í septembermánuði 1901, og að ekkja hans, Ingibjörg Magnúsdóttir, þarafleiðandi skuli eiga sveit í þessum hreppi. Aptur á móti skal hreppurinn vera laus við, að endurgjalda þær 34 kr., sem henni voru lagðar í Leiðvallahreppi, vegna þess að hreppsnefudin þar hefur dregið um skör fram að tilkynna sýslumanni styrkveitinguna.

Reglur

um hrákallát og gólfraestingu til varnar gegn berklaveiki.

70
21. júní

Samkvæmt lögum nr. 31 frá 23. oktbr. 1903 um varnir gegn berklaveiki hefir stjórnarráðið í samráði við landlækni sett eptirritaðar reglur um